

PROFETES DE CALAMITATS O FILLS DE LA LLUM

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Els profetes de calamitats no deixen de cridar i de contaminar la nostra societat i la nostra vida. El dubte s'apodera de nosaltres quan els signes externs semblen donar-los la raó; el «ja t'ho deia jo», o «mira ja us havíem avisat» volen silenciar una altra manera de veure i de viure la realitat, per complexa que aquesta sigui. Però, realment davant el caos actual podem viure serenament i esperançats el nostre futur? És possible fer l'experiència de viure la vida, «com un exercici d'atenció i contemplació a aquesta difícil però salvífica obediència a la realitat»¹?

Les lectures d'aquest diumenge ens poden oferir algunes pistes.

L'evangelista Lluc ens parla de confiança serena. Així al llarg de la seva obra expressat de manera similar ens diu «Ningú de vosaltres no perdrà ni un sol cabell» (Ac 27,34) o «fins i tot els cabells us té comptats» (Lc 12,7).

Les advertències de Jesús, no són d'un profeta de calamitats sinó promesa de victòria. Davant les situacions de caos, violència o mort «podem escollir si aquestes morts seran terminals o si seran morts pasquals, obrint-nos el camí a una nova vida i a un esperit nou».²

Cal estar despreocupat, obert i disponible «per donar lloc a la intervenció del Ressuscitat que actua per mitjà del seu Esperit». Llavors la perseverança, no és submissió ni resignació; és tenacitat i voluntat cap a tot i contra tot, per superar qualsevol oposició i unir-se a Déu amb qui mai s'ha trencat el contacte.³

En la frase final de l'evangeli d'avui tal com l'hem llegida, la promesa de Jesús és en futur, us guanyareu la vida. La traducció literal, però, és en present: US GUANYEU la vida. Sí, ja ara, en aquest aguant ferm i durador, s'aconsegueix la veritable vida; esdevenim llavor sembrada en terra fèrtil⁴ que produeix una collita abundant, vida autèntica. «Per a vosaltres que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables».

Acabo amb un poema de David Jou:

Tenir fe —ja ho sabeu—
no és creure a cegues el que no s'entén,
sinó admetre que allò que no s'entén
pot estar ple de promeses i de vida.
No és rendir-se a un conqueridor,
sinó donar la benvinguda a un visitant
que ens parla de contradetes que abans d'ell
no hauríem gosat ni imaginar.
És escoltar, és obrir, és estar atent,
és explorar meravelladament
Déu i la vida, la plenitud i el naufragi,
és sentir una veritat en una obscura crida,
explorar-la amb el risc de deixar-hi la vida
i seguir-la, per amor, dugui on dugui, vagi on vagi.

¹ Xavier Melloni.

² Ronald Rolheiser.

³ Francois Bovon.

⁴ Joseph A. Fitzmyer.